

slaget under a. Det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgfreds (S. A. Hansen) udtalte, at det er en almindelig Bestemmelse i de Lønningslove, som vi i de senere Aar have vedtaget, at Revisionen skulde udføres inden en vis bestemt Frist, og naar dette ikke skete, skulde den, ligesom her bestemmes under Forslaget a., fornyes igjen efter Udløbet af ethvert løbende Jemaar. Jeg veed ikke, i hvilke Love disse Bestemmelser staae; det maa ikke være i ret mange af Lønningslovene; thi jeg sender f. Ex. Lovene af 12te Januar 1858 for Universitetets Embedsmænd, af 31te Marts 1860 om Ministeriernes Embedsmænd, af 19de Februar 1861 om Retsbetjentene, af samme Dato for Kongeriget's Embedsmænd og af samme Dato for Amtsforvalterne. I alle disse Love staaer der simpelthen blot, at de skulle revideres efter en vis bestemt Frist, men, ikke at Revisionen, hvis den ikke fører til en ny Lov, skal udsættes i 5 Aar igjen. Det er i mine Dine at svække Betydningen af det første Punktum i dette Endringsforslag, naar man sjoer til: „Fører denne Revision ikke til en ny Lov, underkastes nærværende Lov en fornyet Revision inden Udløbet af ethvert følgende Jemaar, saalænge indtil Revisionen fremkalder en anden Lov.“ Mening er jo altsaa den, at naar dette Forslag bliver vedtaget, kan Regjeringen forelægge et nyt Lovforslag eller Forslag til Forandringer i Hærens Lov, men selv om Folkethinget saa afgiver et hvilketsomhelst Votum i denne Sag, og det andet Thing af Rigsdagen siger Nei, er Revisionen tilende, og saa skulde man efter Lovens Bestemmelser, hvis det skulde have Nogget at betyde, rolig vente igjen i 5 Aar. Den Stemning, der mulig skulde vise sig omkring i Landet og give sig Udtryk ved Folkethingets Beslutning, skulde da dyskes ned, indtil vi om 5 Aar igjen skulde begynde en Revision. Det vilde i mine Dine gjøre denne Bestemmelse om Revisionen endnu mere betydningsløs, end den allerede er; thi dersom en sund og kraftig Folkestemning gennem Folkethinget, naar den har naturlig Modstand andre Steder, skal vir-

kelig sætte sin Villie igjennem, maa den ikke lade den Stemning, den har for sin Beslutning i Folket, døe hen, inden man atter fortsætter Forhandlingerne om den vedkommende Sag, men man maa bygge derpaa Aar for Aar, indtil man naaer, hvad man sigter til. Jeg kan derfor ikke see rettere, end at det sidste Punktum i dette Endringsforslag endnu yderligere svækker Betydningen af det første. Hvad Forslaget under b derimod angaaer, vil jeg antage, at de Betragtninger, som maae være fremsatte, men som jeg ikke var tilstede og hørte, af det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgfreds (Carlsen), i det Væsentlige gaae i den Retning, som jeg kunde ønske at gjøre gjældende. Jeg troer, at dette Lovarbejde er et saadant, for hvis Betydning Folket ikke ret har faaet Dinene op endnu, hverken med Hensyn til de finantielle eller med Hensyn til de personlige Byrder, og jeg troer derfor, at dersom vi ville holde paa, at Folket i et saadant Hovedspørgsmaal skal have sin Ret, maae vi sætte en saadan vis Tidsgrense, hvor igjennem det, naar nye Valg af dette Things Medlemmer skulle foretages, kunde tilskendegive sin Anskuelse om dette overordentlig vigtige Spørgsmaal paa en saadan Maade, at man i Kraft af denne Bestemmelse virkelig kan udføre, hvad Folket dømmer om denne Sag. Det er Et, men et Andet er det, at dersom vi vedtage Forslaget under b, ville vi derved give Krigsbestyrelsen Anvisning til at gennemføre Lovens Principer saaledes, at den vinder Tillid i Folket, og det er min Overthydning, at dersom Krigsbestyrelsen i det Hele søger, hvad jeg haaber, den vil, at gennemføre denne Lov paa en human og rimelig Maade, vil Rigsdagen i 1873 i det Væsentlige selv ønske, for Folkets og Landets Interessers Skyld, at blive ved de i Loven nedlagte Former; men der er uhyre mange Bestemmelser, som vi for Dels blifket maae gaae ind paa, men som i deres hele Væsen ere midlertidige og Overgangsled til det Nye, overfor hvilket vi derfor maae stille os mere frit. Man har udtalt, at i det Till-